

Arrest

nr. 191 635 van 5 september 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 28 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DONCK, die *loco* advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, geboren te T. op [...]1967.

Op 27 oktober 2007 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 8 juli 2008 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Tevens werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 27 243 van 12 mei 2009 verwierp de Raad het beroep.

Op 26 oktober 2009 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 10 juni 2011 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag van 26 oktober 2009 onontvankelijk.

Op 16 augustus 2012 diende verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 7 juni 2013 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag van 16 augustus 2012 onontvankelijk.

Op 07 juni 2013 nam de gemachtigde eveneens de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 8 augustus 2013 diende verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 17 maart 2014 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag van 8 augustus 2013 onontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 191 634 van 5 september 2017 verwierp de Raad dit beroep.

Op 17 maart 2014 gaf de gemachtigde eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

Naam, voornaam: K., I.
geboortedatum: [...]1967
geboorteplaats: T.
nationaliteit: Georgië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in zijn nota in een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat verzoeker geen belang zou hebben bij een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de gemachtigde immers opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoeker, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7,

eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft volgens verweerder dan ook geen belang bij de vernietiging van een verwijderingsmaatregel.

Dienaangaande moet worden opgemerkt dat van een gebonden bevoegdheid sprake is “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspruit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

De vermelding “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” in artikel 7 van de Vreemdelingenwet vraagt op zich van het bestuur reeds een appreciatie die een gebonden bevoegdheid uitsluit, nu deze zinsnede immers de hiërarchie der rechtsnormen reflecteert. Thans voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM). Dit middel vereist een grondig onderzoek en het komt verweerder niet toe vooruit te lopen op de beoordeling door de Raad. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat het woordje “moet” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, § 2 van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§ 1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060). *In casu* werd in het bestreden bevel een termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan. Na een eventuele vernietiging ervan is de gemachtigde er niet toe gehouden opnieuw een bevel met dezelfde termijn voor vrijwillig vertrek af te geven. Het komt niet aan de Raad, noch aan verweerder in de nota toe hierop vooruit te lopen.

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit ook uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de gemachtigde kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat impliciet doch zeker verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). De drie te respecteren elementen, nl. het hoger belang van het kind, de gezondheidstoestand en het gezins- en familieleven vinden immers hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (o.a. eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is evenmin een

antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de gemachtigde hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven na eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde "meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag", zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van het evenredigheids-, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 7 *iuncto* artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen" (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

'De motieven van de bestreden beslissing moeten de beslissing onderbouwen' (RvSt. nr. 103.789 en RvSt. nr 108.678., *quod non in casu*).

III.1.1. Verweerster schendt met de bestreden tevens art.8 EVRM, naar luid waarvan (eigen cursivering en onderlijning) :

" Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

VERZOEKER die geen strafbare feiten in het Rijk heeft gepleegd, en die geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde of veiligheid, verblijft in het Rijk samen met zijn partner zijn partner A. L. en haar zoon D.

L., en met zijn dochter D. K., tevens dochter van A. L. en allen gemachtigd tot verblijf van onbepaalde duur in het Rijk zodat dit concrete en reële gezinsleven van VERZOEKER onder de bescherming valt van art.8 EVRM, en dat deze bescherming in onevenredige mate wordt geschonden door de bestreden beslissing onder loutere verwijzing naar art. 7 eerste lid, 1° Vr.W. 15.12.1980.

Gelet op de hoger vermelde en in hoofde van VERZOEKER hangende behandeling van de beroepsprocedure voor Uw Raad gelet eerdere aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk dd. 08.08.2013 op grond van art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 en de beslissing tot onontvankelijkheid op 17.03.2014, schendt verweester met de bestreden beslissing manifest art.8 EVRM juncto het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur aangezien verweester in de beslissing van 17.03.2014 zelf aanhaalt dat de verblijfstoestand van VERZOEKER het voorwerp kan uitmaken van een aanvraag tot machtiging tot verblijf in het licht van art. 10 Vr.W. zonder dat verweester de verblijfsstatus van VERZOEKER echter in dit licht onderzoekt of minstens afwacht tot zij tot een beslissing is gekomen aangaande een dergelijke aanvraag.

Verweester die in de bestreden beslissing dit alles geen rekening lijkt te houden, schendt derhalve artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 voor wat betreft de materiële motiveringsplicht die op verweester rust en artikel 7, eerste lid 1° Vr.W. 15.12.1980 gelezen in samenhang met 10 Vr.W. 15.12.1980 en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en dient de eerste bestreden beslissing om deze redenen te worden vernietigd.”

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Op grond van het evenredigheidsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, kan de Raad het oordeel van de overheid onwettig bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het evenmin tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker is van oordeel dat de motieven de thans bestreden beslissing niet zouden onderbouwen. Hij wijst op het feit dat hij geen strafbare feiten heeft gepleegd, geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde en veiligheid en op zijn gezinsleven met zijn partner, haar zoon en hun gemeenschappelijke dochter die allen gemachtigd zijn tot een verblijf van onbepaalde duur. Verzoeker is van oordeel dat zijn gezinsleven op onevenredige mate wordt geschonden en acht artikel 8 van het EVRM dan ook niet gerespecteerd nu er louter wordt verwezen naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Verder verwijst verzoeker naar de aanvraag die hij indiende op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, naar de onontvankelijkheidsbeslissing van 17 maart 2014 en het beroep dat hij tegen deze beslissing indiende bij de Raad. Daarnaast oordeelt verzoeker dat ook het evenredigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel zijn geschonden nu de onontvankelijkheidsbeslissing zelf aanhaalt dat de verblijfstoestand van verzoeker het voorwerp kan uitmaken van een aanvraag op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de gemachtigde die analyse in het licht van artikel 10 van de Vreemdelingenwet had moeten maken of had moeten wachten met de afgifte van een bevel tot een beslissing wordt genomen in het licht van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Nu de gemachtigde hiermee geen rekening zou gehouden hebben, ontwaart verzoeker eveneens een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 7 *juncto* artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Vooreerst merkt de Raad op dat het thans bestreden bevel samenhangt met de beslissing van dezelfde datum waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Op basis van de feitelijke gegevens in het dossier blijkt dat, niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de onontvankelijkheidsbeslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Georgië voor verzoeker verhinderen, eveneens geleid tot het oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden afgegeven. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit de beoordeling in de onontvankelijkheidsbeslissing blijkt dat de gemachtigde met het gezinsleven van verzoeker heeft rekening gehouden en uitgebreid gemotiveerd heeft aangaande zijn relatie met Mw. L.A. met legaal verblijf en zijn dochter L.D. De Raad beoordeelde de beslissing die de gemachtigde heeft genomen niet strijdig met artikel 8 van het EVRM en stelde dienaangaande als volgt: *“De Raad*

kan niet bijtreden dat de gemachtigde volledig zou voorbijgegaan zijn aan het kerngezin van verzoeker. In tegendeel heeft bijna de gehele uitgebreide motivering van de bestreden beslissing juist betrekking op zijn levenspartner, Mw. L.A. en op zijn dochter L.D. De verwijzing naar de gewone sociale relaties heeft enkel betrekking op het privéleven. De gemachtigde is inderdaad van oordeel dat een terugkeer naar Georgië voor verzoeker geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, maar verduidelijkt dit verder door te stellen dat een terugkeer naar het herkomstland niet in disproportionaliteit staat met het recht op een gezins- en privéleven omdat die verplichting terug te keren geen breuk betekent in de familiale relaties maar een tijdelijke verwijdering van het grondgebied inhoudt. De gemachtigde verwijst daarbij ook naar rechtspraak van de Raad van State en concludeert nog dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het herkomstland waar verzoeker voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van zijn aanvraag. De Raad moet wederom vaststellen dat verzoeker het motief van de gemachtigde, dat wijst op het tijdelijk karakter van de scheiding, onbeantwoord laat. Bijkomend en ten overvloede kan de Raad verweerder in de nota volgen waar hij citeert uit een arrest van de Raad waarin werd gesteld dat gelet op de wettelijke procedure die openstaat voor de verzoekende partij waarvan zij gebruik kan maken, in dit geval en op dit moment bezwaarlijk kan worden gesteld dat er in hoofde van verweerder een positieve verplichting bestaat om verzoekers recht op gezinsleven [in het licht van artikel 8 van het EVRM] te handhaven. Het is immers niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde te verwachten van verzoeker dat hij zich eerst beroept op de mogelijkheden die de Vreemdelingenwet in het nationale recht biedt alvorens zich te beroepen op een schending van de grondrechten zoals gewaarborgd in het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.”

De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Thans is in de bestreden beslissing verwezen naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet en het feit dat verzoeker verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, met name een geldig paspoort en geldig visum. Verzoeker betwist dit motief niet en dit stelt hem in staat te weten waarom de gemachtigde het bevel heeft genomen en te beoordelen of er aanleiding tot het instellen van een beroep bestaat.

Een schending van artikel 7 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Ook al wordt thans in de bestreden beslissing enkel verwezen naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort of visum, dan nog blijkt dat dit bestreden bevel duidelijk volgt op de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing van dezelfde datum. In die beslissing is de gemachtigde klaarblijkelijk overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM - afweging die de Raad overigens niet kennelijk onredelijk of disproportioneel heeft bevonden - bijgevolg is het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk dat die motieven niet werden herhaald in het thans bestreden bevel.

Verzoeker verwijst thans wederom naar de procedure op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Echter, zoals eveneens in het arrest nr. 191 634 van 5 september 2017 gesteld, kon de aanvraag van 8 augustus 2013 niet redelijkerwijs geacht worden ook een aanvraag gezinshereniging voor toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet te bevatten. Het feit dat de gemachtigde verzoeker in de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing aanspoort deze procedure te gebruiken, houdt niet in dat verzoeker reeds een dergelijke aanvraag heeft ingediend en de gemachtigde een regularisatieaanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet spontaan eveneens zou moeten onderzoeken als een aanvraag gezinshereniging op grond van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet of zou moeten wachten tot verzoeker alsnog een dergelijke aanvraag indient alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

De Raad kan geen schending van artikel 10 van de Vreemdelingenwet vaststellen, noch dat het bestreden bevel tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief zou ontbreken waardoor ook geen schending van het redelijkheidsbeginsel of evenredigheidsbeginsel blijkt. Evenmin blijkt dat de gemachtigde zijn beslissing op een onzorgvuldige wijze heeft voorbereid of heeft gestoeld op een incorrecte feitenvinding. Uit het voorgaande blijkt ook geen schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt verworpen.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES